

חק לישראל – פרשת נשא יום ד'

תורה – במדבר פרק ד'

(לו) וַיְהִי פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם אֲלֵפִים שֶׁבַע מְאוֹת וַחֲמִשִּׁים: (לו) וַיְהִי פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם אֲלֵפִים שֶׁבַע מְאוֹת וַחֲמִשִּׁים: (לז) וְהָיוּ מִנְּגִיָּהוֹן לְזִרְעֵיתָהוֹן תָּרִין אֲלֵפִין שֶׁבַע מְאָה וַחֲמִשִּׁין:

(לז) אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי כָּל הָעֶבֶד בְּאֶהֱל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל פִּי יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה: (לז) אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי כָּל הָעֶבֶד בְּאֶהֱל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל פִּי יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה: (לח) אֵלֶּין מִנְּגִי וְרַעֲיַת קֶהֱת כָּל דְּפֻלַּח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא דִּי מְנָא מִשָּׁה וְאַהֲרֹן עַל מִמְרָא דִּי בִּידָא דְּמִשָּׁה:

(לח) וּפְקוּדֵי בְּנֵי גִרְשׁוֹן לְמִשְׁפַּחֹתָם וּלְבֵית אֲבֹתָם: (לח) וּפְקוּדֵי בְּנֵי גִרְשׁוֹן לְמִשְׁפַּחֹתָם וּלְבֵית אֲבֹתָם: (לח) וּמִנְּגִי בְּנֵי גִרְשׁוֹן לְזִרְעֵיתָהוֹן וּלְבֵית אֲבֹתָהוֹן:

(לט) מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל הַבָּא לְצִבָּא לְעִבְדָּהּ בְּאֶהֱל מוֹעֵד: (לט) מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל הַבָּא לְצִבָּא לְעִבְדָּהּ בְּאֶהֱל מוֹעֵד: (לט) מִבֶּן תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲלָא וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁין שָׁנִין כָּל דְּאֲתִי לְחִילָא לְפּוֹלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא:

(מ) וַיְהִי פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם אֲלֵפִים וְשֵׁשׁ מְאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: (מ) וַיְהִי פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם אֲלֵפִים וְשֵׁשׁ מְאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: (מ) וְהָיוּ מִנְּגִיָּהוֹן לְזִרְעֵיתָהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן תָּרִין אֲלֵפִין וְשֵׁשׁ מְאָה וּתְלָתִין:

(מא) אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי גִרְשׁוֹן כָּל הָעֶבֶד בְּאֶהֱל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל פִּי יְהוָה: (מא) אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי גִרְשׁוֹן כָּל הָעֶבֶד בְּאֶהֱל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל פִּי יְהוָה: (מא) אֵלֶּין מִנְּגִי וְרַעֲיַת בְּנֵי גִרְשׁוֹן כָּל דְּפֻלַּח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא דִּי מְנָא מִשָּׁה וְאַהֲרֹן עַל מִמְרָא דִּי:

נביא – שופטים פרק יג' יז'-כב'

(יז) וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֵל מְלֶאכֶּי יְהוָה מִי שָׁמַךְ כִּי יִבֹּא דְבָרֶיהָ (דְּבָרָה) וְכַבְּדֶנּוּהָ: (יז) וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֵל מְלֶאכֶּא דִּי מַה שָׁמַךְ אַרִי יִתְקִימוֹן פִּתְגַמְךָ וְנִיקְרִינְךָ:

(יח) וַיֹּאמֶר לוֹ מְלֶאכֶּי יְהוָה לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשָׁמִי וְהוּא פְּלֹאִי: (יח) וַיֹּאמֶר לִיה מְלֶאכֶּא דִּי לְמַא דְּנָן אַתְּ שְׂאִיל לְשָׁמִי וְהוּא מְפֻרָּשׁ:

(יט) וַיִּקַּח מְנוּחַ אֶת גְּדֵי הָעֵזִים וְאֶת הַמְּנַחָה וַיַּעַל עַל הָעֶזֶר לַיהוָה וּמְפֻלָּא לְעֵשׂוֹת וּמְנוּחַ וְאֶשְׁתּוֹ רָאִים: (יט) וְנָסִיב מְנוּחַ יֵת גְּרִיא בֶר עֵזִי וַיֵּת תְּקֻרֹבְתָא וְאִסִּיק עַל טִינְרָא קֶרֶם יִי וּמְפֻרָּשׁ לְמַעְבַּד וּמְנוּחַ וְאֶתְתִּיה חוֹן:

(כ) וַיְהִי בְעֵלֹת הַלֶּהֶב מֵעַל הַמְּזִבְחַת הַשְּׁמִימָה וַיַּעַל מְלֶאכֶּי יְהוָה בְּלֶהֶב הַמְּזִבְחַת וּמְנוּחַ וְאֶשְׁתּוֹ רָאִים וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם אֶרְצָה: (כ) וְהוּא בְּמִיֶּסֶק שְׁלַחֹבִיתָא מֵעַלֹי מִדְּבַחָא לְצִית שְׁמִיא וְסִלִּיק מְלֶאכֶּא דִּי בְּשְׁלַחֹבִית מִדְּבַחָא וּמְנוּחַ וְאֶתְתִּיה חוֹן וּנְפֻלוּ עַל אֶפְיָהוֹן עַל אֶרְעָא:

(כא) וְלֹא יִסַּף עוֹד מְלֶאכֶּי יְהוָה לְהִרְאָה אֵל מְנוּחַ וְאֵל אֶשְׁתּוֹ אִזּוּ יִדַע מְנוּחַ כִּי מְלֶאכֶּי יְהוָה הוּא: (כא) וְלֹא אוֹסִיף עוֹד מְלֶאכֶּא דִּי לְאֶתְחֹזָא לְמְנוּחַ וְלֶאֶתְתִּיה בְּכֵן יִדַע מְנוּחַ אַרִי מְלֶאכֶּא דִּי הוּא:

חק לישראל – פרשת נשא יום ד'

(כב) וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל אֲשֶׁתּוֹ מוֹת נְמוּת כִּי אֱלֹהִים רָאִינוּ: (כב) וַאֲמַר מְנוּחַ לְאֵתְתִיהָ מִמֹּת נְמוּת אֲרִי מִלְּאֲכָא דִּי חֲזִינָא:

רש"י

(יז) כִּי יֵצֵא לְדַרְכּוֹ – אִם יֵצֵא לְנוּ סְלִיחוֹת דְּכַר מֵאַתָּה, מִשְׁנֵלַע וְנִכְיַר אֶת שְׁמֶךָ. וְכַזְנוּךְ – וְנַעֲשֶׂה מֵהַ שְׁתַּלַּח לְנוּ:

כתובים – משלי פרק לא' טז'-כא'

(טז) זְמוּמָה שָׂדֵה וְתִקְחָהּ מִפְּרֵי כַפְיָהּ נִטְעָה {נִטְעָה} כָּרֶם: (טז) וְאֵתְחַשְׁבֶּת בְּתַרְעִיתָא וְנִסְבַּת חֶקְלָא וּמִן פְּרֵי דִידֵהָא נַעֲבַת כֶּרְמָא:
 (יז) חֲגֹרֶה בְּעוֹז מִתְּנִיָּה וְתֵאֱמִיז זְרוּעֶתֶיהָ: (יז) וְאִסְרֵת בְּעוֹשֵׁנָא חֲרֻצָּהּ וּזְרוֹת דְרַעְהָא:
 (יח) טְעָמָה כִּי טוֹב סְחָרָה לֹא יִכְבֶּה בְּלִיל {בְּלִילָה} גְּרָה: (יח) וְטַעֲמַת מִטוֹל דְּטַבְתָּא תַגְרוּתָהּ וְלֹא דַעַךְ בְּלִילֵיא שְׂרָגָה:
 (יט) יְרִיָּה שְׁלָחָה בְּפִישׁוֹר וְכַפְיָהּ תִּמְכּוּ פְלָה: (יט) יֵדֵהָ פִשְׁטָא בְּכּוֹנְשֵׁרָא וְיֵדֵהָ לְבַכּוּן מִעֲזֹלָא:
 (כ) כַּפָּה פְּרֻשָּׁה לְעֵנִי וְיִדְיָהּ שְׁלָחָה לְאַבְיוֹן: (כ) יֵדָהּ פִּשְׁטָא לְעֵנִיא וְדַרְעִיהָ מוֹשִׁיטָא לְעֵלְיָבִי:
 (כא) לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֵג כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֶשֶׁת שְׁנִיִּים: (כא) לֹא יִדְחֲלוּן בְּנֵי בֵיתָהּ מִן תִּלְגָּא מִטוֹל דְּכוֹלְהוּן בְּנֵי בֵיתָהּ לְבִישִׁין הוּוּ זְהוּרִיתָא:

רש"י

(יז) זְמוּמָה שָׂדֵה – זְמוּמָה בְּזַמַּם וּבְרַסוֹן אֶת עֵשׂוֹ אִישׁ שָׂדֵה. וְתִקְחָהּ – מִן הָעוֹלָם לְהֵאֱזִיבוֹ. מִפְּרֵי מַעֲשֵׂיהָ נִטְעָה כֶּרֶם – יִשְׂרָאֵל לְקִיּוּמָם לְחַיי הַעֲהָ"ב:
 (יח) טְעָמָה – דְּבוּרָה. לֹא יִכְבֶּה בְּלִילָה נְרָה – בְּלִיל כְּחֵיב חֶסֶד ה' בְּלִיל שְׁמוּרִים שְׁנַגְפוּ הַמְזַרְעִים הָאִירָה לְיִשְׂרָאֵל וְהַגִּינָה עֲלֵיהֶם:
 (יט) כַּפְיָהּ – בְּכַשְׁרוֹן מַעֲשֵׂי. תִּמְכּוּ פְלָה – מִשְׁעָן וּמִשְׁעָנָה כְּמוֹ (שְׁמוּרָל ב ג) מִחֲזִיק בְּפֶלֶךְ:

משנה – סנהדרין פרק ה'

(א) הָיוּ בּוֹדְקִין אוֹתָן בְּשִׁבְעַת חֳקֵירוֹת, בְּאֵיזָה שְׁבוּעָה, בְּאֵיזוֹ שָׁנָה, בְּאֵיזָה חֹדֶשׁ, בְּכַמָּה בַּחֹדֶשׁ, בְּאֵיזוֹ יוֹם, בְּאֵיזוֹ שָׁעָה, בְּאֵיזוֹ מְקוֹם. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר בְּאֵיזָה יוֹם, בְּאֵיזוֹ שָׁעָה, בְּאֵיזוֹ מְקוֹם. מִכִּירִין אֶתְּם אוֹתוֹ. הַתְּרִיתָם בּוֹ. הָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, אֶת מִי עֲבָד, וּבְמָה עֲבָד:

חק לישראל – פרשת נשא יום ד'

עדים להזימן לאותה שעה: ר' יוסי אומר – אין לריב אלך שלשה חקירות. באיזו יום באיזה שעה. באיזו מקום. ואין הלכה כרבי יוסי אלך אפילו אומרו העדים אתמול הרגו. בודקין אותן בשבע חקירות כדי שטרף לעתן עליהן ויודו אם יש פסול בעדותן: מכירין אתם אותן – ההרגו. שמא עו"ג הוא וזו אינה מן החקירות שמביאות לידי הזמה אלך כשאר בדיקות שאינן אלך לעשות העדות מוכחשת שמא לא יאמר האחד כדברי חברו. והוא והן יהיו פטורים: את מי עבד – לפטור. או למרקוליס: ובמה עבד – בזכות. או בהשתחוויה:

רע"ב – (א) היו בודקין אותן – אחר שאיימו עליהן היו בודקין אותן בשבע חקירות כנגד שבעה לשונות שנאמרו במקרא בחייבי מיתות בית דין. ודרשת. וחקרת ושאלת היטב (דברים יג) הרי כאן שלשה. ושאלת אינו מן המנין שממנו למדנו בדיקות ובמקום אחר הוא אומר (שם יז) והוגד לך ושמעת ודרשת היטב יש כאן שנים אחרים. הרי לך חמשה. ובמקום אחר אומר (שם יט) ודרשו השופטים היטב שנים אחרים הרי כאן שבעה: באיזו שבע – של יובל: באיזו שנה – של שבע: באיזה יום – של שבת: באיזו שעה – של יום. שכל שבע חקירות הללו מביאות אותן ליד הזמה. ושמא אין עדים להזימן לכל היום. ויש

(ב) **כל המרבה בבדיקות, הרי זה משבח. מעשה וברק בן זבאי בעקצי תאנים. ומה בין חקירות לבדיקות. אהד אומר איני יודע, עדותן בטלה. בדיקות, אהד אומר איני יודע ואפלו שנים אומרים אין אנו יודעין, עדותן קיימת. אהד חקירות ואהד בדיקות, בזמן שמכחישין זה את זה, עדותן בטלה:**

לקיים תורת הזמה באחד מן העדים. כל העדות בטלה ואפילו הן מאה. לאין העדים נעשים זוממים עד שיזומו כולן: בדיקות – אפילו אמרו כולן אין לנו יודעים. מלאת הזמה ראויה להתקיים. לאין הזמה תלויה אלך בחקירה לומר עמנו הייתם באותה שעה במקום אחר: עדותן בטלה – כל עדותן בטלה שבגמ' הוא והן פטורי:

רע"ב – (ב) בן זכאי – ר' יוחנן בן זכאי. ותלמידו דן לפני רבו היה באותו שעה. לכך קוראו בן זכאי: בעוקלי תאנים – שהיו מעידים עליו שהרגו תחת התאנה. ובדק בן זכאי תאינה זו עוקליה דקיס או גסים. עוקץ ענב הפרי מקום חבורו לאילן: אמר אחד איני יודע עדותן בטלה – דשוב אי אתה יכול להזימן באותה חקירה. וכל זמן שאי אפשר

(ג) **אהד אומר בשנים באחד ואהד אומר בשלשה באחד, עדותן קיימת, שזה יודע בעבורו של חדש וזה אינו יודע בעבורו של חדש. אהד אומר בשלשה ואהד אומר בחמשה, עדותן בטלה. אהד אומר בשתי שעות ואהד אומר בשלש שעות, עדותן קיימת. אהד אומר בשלש שעות ואהד אומר בחמש, עדותן בטלה. רבי יהודה אומר, קיימת. אהד אומר בחמש ואהד אומר בשבע, עדותן בטלה, שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב:**

קדשו בית דין החדש: ר' יהודה אומר קיימת – לעבד אינש לטעי כולי האי: חמה במזרח – ממקום זריחת החמה עד למלע הרקיע קרוי מזרח. ומלמלע הרקיע עד מקום השקיעה קרוי מערב:

רע"ב – (ג) שזה יודע בעבורו של חדש – זה שאמר בשני ידע שהחדש שעבר מלא היה ויום ראשון של חדש שהוא יום ל' מחדש שעבר היה ודוקא עד חצי החדש אבל מחצי החדש ואילך עדותן בטלה שחזק' אין עובר חצי החדש עד שכל העולם יודעים. מתי

חק לישראל – פרשת נשא יום ד'

(ה) ואחר כך מכניסין את השני ובדקין אותו. אם נמצאו דבריהם מכונין, פותחין בזכות. אמר אחד מן העדים יש לי ללמד עליו זכות, או אחד מן התלמידים יש לי ללמד עליו חובה, משתקין אותו. אמר אחד מן התלמידים יש לי ללמד [עליו] זכות, מעלין אותו ומושיבין אותו ביניהן ולא היה יורד משם כל היום כלו. אם יש ממש בדבריו, שומעין לו. ואפלו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות, שומעין לו, ובלבד שיש ממש בדבריו:

היושבים לפני הדיינים יש לי ללמד עליו חובה: משתקין אותו – דכתיב (סס) ועד אי לא יענה בנפש למות. למות הוא לאינו עונה. הא לזכות עונה: אינו יורד משם כל היום – ואפילו שאין ממש בדבריו. אבל יש ממש בדבריו אינו יורד משם לעולם:

רע"ב – (ד) נמצאו דבריהם מכוונים – ומעתה לריכין לישא וליתן בדבר: פותחין בזכות – אם לא עזרת אל תירא: אמר אחד מן העדים יש לי ללמד עליו זכות – אפילו זכות. וכל שכן חובה משתקים אותו דכתיב (במדבר לה) ועד אחד לא יענה. בין לזכות. בין לחובה: אמר אחד מן התלמידים –

(ה) אם מצאו לו זכות, פטרוהו. ואם לאו, מעבירין דינו למחר. היו מזדווגין זוגות זוגות, וממעטין במאכל, ולא היו שותין יין כל היום, ונושאין ונותנין כל הלילה, ולמחרת משכימין ובאין לבית דין. המזכה אומר אני מזכה ומזכה אני במקומי, והמחייב אומר אני מחייב ומחייב אני במקומי. המלמד חובה מלמד זכות, אבל המלמד זכות אינו יכול לחזור וללמד חובה. טעו בדבר, שני סופרי הדינין מזכירין אותו. אם מצאו לו זכות, פטרוהו. ואם לאו, עומדים למנין. שנים עשר מזכירין ואחר עשר מחייבין, זבאי. שנים עשר מחייבין ואחד עשר מזכירין, ואפלו אחד עשר מזכירין ואחד עשר מחייבין, ואפלו עשרים ושנים מזכירין או מחייבין ואחד איני יודע, יוסיפו הדינין. עד כמה מוסיפין, שנים שנים עד שבעים ואחד. שלשים וששה מזכירין ושלשים ומשה מחייבין, זבאי. שלשים וששה מחייבין ושלשים ומשה מזכירין, דנין אלו כנגד אלו עד שיראה אחד מן המחייבין דברי המזכירין:

לכאן דלכתי ליכא הטיה לא לטובה ע"פ א' ולא לרעה ע"פ שנים. כריך להוסיף עוד שנים וכן עד שבעים ואחד: עד שיראה אחד מן המחייבים דברי המזכירין – לאיכא הטיה לטובה ע"פ אחד. וה"ה אם יראה אחד מן המזכירין דברי המחייבים דכשעת גמר דין קיימא לן דאף המלמד זכות יכול ללמד חובה. והאי דלא תני או עד שיראה אחד מן המזכירין דברי המחייבין דתנא לזכות קמהדר:

רע"ב – (ה) מעבירין אותו למחר – מעבירין את הדין עד למחר משום הלנת הדין: שנים עשר מחייבין – ואחד עשר מזכירין. והטיותך לרעה ע"פ אחד ליתא הלכך יוסיפו הדיינים: ואפילו שנים ועשרים מזכירין או מחייבין ואחד אומר איני יודע. יוסיפו דיינים – דהאי דאמר איני יודע כמאן דליתיה דמי. ואין דנין ד"נ. לא לזכות ולא לחובה. דפחות משלשה ועשרים: שנים שנים – אם נתחלקו השנים שהוסיפו זה לכאן וזה

חק לישראל – פרשת נשא יום ד'

גמרא – סנהדרין דף מא' ע"ב

אמר רבי אחא בר חנינא אמר רב אסי אמר רבי יוחנן עד כמה מברכין על החדש עד שתתמלא פגימתה וכמה אמר רבי יעקב בר אידי אמר רב יהודה עד שבעה נהרדעי אמרי עד ששה עשר ותרווייהו כרבי יוחנן סבירא להו הא למיהוי כי יתרא הא למיהוי כי נפיא אמר ליה רב אחא מדיפתי לרבינא וליבריך הטוב והמטיב אמר ליה אטו כי חסר מי מברכין דין האמת דלבריך הטוב והמטיב וליברינהו לתרווייהו כיון דהיינו אורחיה לא מברכין ואמר רבי אחא בר חנינא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן כל המברך על החדש בזמנו כאילו מקבל פני שכינה כתיב הכא החדש הזה וכתוב התם זה אלי ואנוהו תנא דבי רבי ישמעאל אילמלא (לא) זכו ישראל אלא להקביל פני אביהן שבשמים כל חדש וחדש דיים אמר אביי הלכך נימרינהו מעומד מרימר ומר זוטרא מכתפי (אהרדי) ומברכי אמר ליה רב אחא לרב אשי במערבא מברכי ברוך מחדש חדשים אמר ליה האי נשי דידן נמי מברכי אלא כדרב יהודה דאמר רב יהודה ברוך [וכו'] אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פיו כל צבאם חוק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם ששים ושמוחים לעשות רצון קונם פועלי אמת שפעולתן אמת וללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן שהן עתידין להתחדש כמותה ולפאר ליוצרים על שם כבוד מלכותו ברוך אתה ה' מחדש חדשים:

רש"י על הגמרא

לגזן לברוכי דין האמת לנחשוב את מליאתה טיבותא לברוכי הטוב והמטיב: וניבריך לתרווייהו – דין האמת בחסרונה וטוב המטיב במילואתה: דהיינו אורחיה – בכל חודש צריאת עולם כמנהגו היא, ואין כאן דין פורענות בחסרונה ולא הטבתה לנו חסד במילואתה: דין – אילו לא זכו למצוה אחרת אלא לזו שמקבלין פני שכינה פעם אחת בחדש כלאמרן בגזירה שוה: אמר אביי – הואיל ומקבל פני שכינה הוא מעומד צעי לברוכי, מפני כבוד שכינה שהוא מקבל: תפקידם – מצוה שצויתם להתנהג בהילוך תקופותיהם: ששים ושמוחים – כדכתיב (תהלים יט) ישיש כגבור: פועלי אמת – הן שאינם משנים את סדרם: ולבנה אמר – הקדוש ברוך הוא, שתתחדש בכל חדש: עטרת תפארת – היא זו לעמוסי בטן, סימן הוא

עד כמה מברכין – אם לא בירך היום יברך למחר: על החדש – על הלבנה בהתחדשה: עד שתתמלא פגימתה – אבל בתר הכי לא שייך למימר מחדש חדשים שהרי כבר נוספת היא: ותרווייהו כו' יוחנן – במלתיה דר' יוחנן פליגי, ועד שנתמלא סבירא להו, מיהו רב יהודה סבר מלוי פגימתה דקאמר ר' יוחנן למהו כי יתירא דהואי כמו יתר של הקשת שתהא כל פגימת הקשת מליאה עד היתר, דהיינו חזי העיגול והאי לסוף שצעה הוא, ונהרדעי סברי מלוי פגימה דקאמר ר' יוחנן עד דתהוי כי נפיא עגולה במילואתה: וליבריך הטוב והמטיב – אדרב יהודה פריך, נהי נמי דמשצעה ואילך ליכא למימר מחדש חדשים ליבריך מיהא הטוב והמטיב שכל שעה הוא מטיב לנו במילואתה תמיד, שמוספת להאיר לעולם: אטו כי חסר – מי חסרין לה רעה

חק לישראל – פרשת נשא יום ד'

להם שאף הם שמונים להם, עתידים להתחדש בגלותן כמותה ולפאר יורכם:

זוהר – נשא דף קכה ע"ב

רבי חזקיה פתת, (תהלים קכח) אשתך כגפן פוריה וגו', מה גפן לא מקבל עליה אלא מדידה, כך אתתא דישראל, קיימא בהאי גוונא, דלא מקבלא עליה אלא ההוא בר זוגה. כשפנינא (נ"א כתורא) דא, דלא מקבלא אלא ההוא בר זוגה. ועל דא כגפן פוריה בירכתי ביתך. מהו פוריה. כמה דאת אמר (דברים כט) פורה ראש. פוריה:

פורחת, דאפיקת ענפים לכל סטרא. ואן. בירכתי ביתך, ולא לבר בשוקא, בגין דלא תיתי לשקרא בבירית עלאה:

ושלמה אמר, (משלי ב) העוזבת אלוף נעוריה ואת ברית אלהיה שכחה. מאן ברית אלהיה. ההוא אתר דאקרי ברית. והיא אתקשרא ביה, בגין כך בירכתי ביתך:

אמר רבי חזקיה, תונבא לייתי על ההוא בר נש, דשבק לאנתתיה דתתחזי משערא דרישה לבר. ודא הוא חד מאיננו עניעותא דביתך. ואתתא דאפיקת משערא דרישה לבר, לאתקנא ביה, גרים מספנותא לביתך. וגרים לבנהא דלא יתחשבון בדרא. וגרים מלה אחרא דשריא בביתך. מאן גרים דא. ההוא שערא דאתחזי מרישה לבר. ומה בביתך האי, כל שכן בשוקא, וכל שכן חציפותא אחרא. ובגין כך אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך:

אמר רבי יהודה, שערא דרישא (דף קכ"ו ע"א) דאתתא דאתגלייא, גרים שערא אחרא לאתגלייא, ולאפגמא לה. בגין כך, בעיא אתתא דאפילו ססידי דביתך, לא יחמוז שערא חד מרישא, כל שכן לבר:

תא חזי, כמה ברכורא שערא הוא חומרא דכלא, הכי נמי לנוקבא. פוק חמי, כמה פגימו גרים ההוא שערא דאתתא. גרים לעילא, גרים לתתא, גרים לבעלה דאתלטויא, גרים מספנותא, גרים מלה אחרא בביתך, גרים דיסתלק חשיבותא מבנהא. רחמנא לישזבון, מחציפו דלהון:

ועל דא, בעיא אתתא לאתפסייא, בזיוותי דביתך. ואי עבדת כן מה פתיב, (תהלים קכח) בניה פשתילי זיתים. מהו פשתילי זיתים. מה זית דא, בין בסתווא, בין בקייטא, לא אתאבידו טרפוי, ותדיר אשתכח ביה חשיבות יתיר על שאר אילנין. כך בנהא יסתלקון בחשיבו על שאר בני עלמא. ולא עוד אלא דבעלה מתברך בכלא, בברכאן דלעילא, בברכאן דלתתא, בעותרא, בבנין, בבני בנין. הדר הוא דכתיב, (תהלים קכח) הנה כי כן יבורך גבר ירא יי. וכתיב (תהלים קכח) יברכה ה' מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חייך וראה בנים לבניה שלום על ישראל. (ישראל סבא קדישא):

חק לישראל – פרשת נשא יום ד'

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק ז'

(יב) ושבתו חכמים למי שקורא זמירות מספר תהלים בכל יום ויום מתהלה לדוד עד סוף הספר וכבר נהגו לקרות פסוקים לפנייהם ולאחריהם ותקנו ברכה לפני הזמירות והיא ברוך שאמר וברכה לאחריהם והוא ישתבח ואחר כך מברך על קריאת שמע וקורא קריאת שמע:

(יג) יש מקומות שנהגו בהן לקרות בכל יום אחר שמברכין ישבתח שירת הים ואחר כך מברכין על שמע ויש מקומות שקורין שירת האזינו ויש יחידים שקורין שתי השירות הכל לפי המנהג:

לע"נ

זאב ואיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואל, דניאלה פורטונה בת רזל, צדיקה בת שרה ז"ל.